

Calea spre cer

Calea spre cer

Nici un om din sat nu știa al cui copil era Andresli. Poate era un copil de țigani; poate era al împletitorilor de coșuri, care trecuseră odată prin sat pe vremea înseratului și n-au avut unde să poposească. A doua zi, după ce acești oameni trecuseră prin sat, paracliserul a găsit în fața ușii bisericii o legăturică de haine din care se azeau țipete. Era după o noapte călduroasă de vară. Paracliserul a dus băiețelul soției lui. Aceasta l-a îngrijit câteva zile cum a putut ea mai bine. Nu dorea să țină copilul; se simțea prea bătrână pentru acest lucru și astfel comitetul de conducere al satului a trebuit să țină sfat. Deoarece în apropiere nu era nici un orfelinat, s-a convenit ca băiețelul să fie dat pantofarului Andreas pentru că el nu avea copii. Acesta a fost mulțumit, dar și mai mult soția lui care, în taină, de mult își dorește o astfel de făptură mică pe care s-o iubească. Barbara, soția pantofarului, era o femeie liniștită și bună și curând a îndrăgit băiețelul. Ea îl îngrijea bine și, drept răsplată, după câteva săptămâni, băiețelul o privea râzând bucuros.

Într-o zi, Barbara s-a îmbrăcat ca de sărbătoare și a mers la primarul satului rugându-l să nu se mai intereseze al cui este copilul, deoarece dorea să fie al ei cu orice preț. Pentru întreținerea lui nu dorea nici un ban. Și așa s-a întâmplat. De acum înainte băiețelul era al familiei pantofarului și i-au dat numele Andresli ca o confirmare că era al lor. Fața doamnei Barbara strălucea de bucurie și deveni mai vioaie. Deseori peste zi, îi arăta soțului micuța făptură gingașă, spunându-i: Privește, Andreas, cât de drăguț este când râde!" De fiecare dată Andreas privea fericit și nu știa de ce să se bucure mai mult: de strălucirea ochilor soției lui sau de fața drăgălașă a copilului.

Micuțul Andresli deveni un băiețel frumos. „Parcă ar fi un copil de domni" spuneau oamenii. Câlionișii de culoare castanie îi încadrau fața cu trăsături fine, iar ochii lui mari și negri fermecau pe oricine. Andresli era o bucurie pentru familia pantofarului. Cel mai mult se bucura însă Barbara pentru că Andresli al ei era „învățat", cum se exprima ea deseori. Curând a învățat toate cântecele pe care le cunoștea și cânta așa de frumos, că era o minunăție să stai și să-l ascuți.

Seara când era în pat și împreuna mâinile, se ruga astfel: „Mântuitorule drag, rog, fă-mi inima curată și evlavioasă ca să vin la Tine în cer." Apoi puneă o mulțime de întrebări: „Mamă, cât de departe este până la cer și care este ușa pe care poți intra în cer? Nu-i așa, mamă că atunci când ești în cer, poți veni seara acasă să te culci?"

Astfel vorbea micuțul guraliv și la astfel de întrebări mama ajungea de multe ori în încurcătură, căci despre moarte nu dorea să-i spună copilului. Ea îi descria slava cerului și îi povestea de marele Mântuitor care domnește acolo și poate face tot, tot ce vrea El. Astfel Andresli și-a pus de timpuriu încrederea în Isus și avea o dorință fierbinte să-L vadă pe Mântuitorul puternic care poate toate lucrurile. Acum el se ruga mereu pentru o inimă curată și să fie evlavios, așa cum îl învățase mama. Când însă îl va întâlni odată și îl va vedea, dorea să-L roage pentru mai multe lucruri. Când îl ruga pe tata să-i cumpere vreo jucărie, el răspundea totdeauna: „Nu pot să-ți cumpăr, noi nu suntem așa de bogați." Mamă, poate Mântuitorul să facă un arc cu săgeți și un căluț de lemn cum sunt în cărțile de desene? Poate El să facă așa ceva? a vrut știe copilul.

- De ce nu ar putea, Andresli? Mântuitorul poate totul, a fost răspunsul.

- Și ploaia, și zăpada, și vântul?

- Desigur, Andresli! Mântuitorul poate totul, totul! Astfel de întrebări și răspunsuri erau dese între cei doi și băiețelul devenea apoi liniștit și privea departe, de parcă ar fi dorit să pătrundă cu privirea prin bolta cea înaltă și albastră.

Astfel stătea într-o seară la fereastră și privea zborul norilor jucăuși. Era primăvară timpurie, când pământul dezmoțit răspândea mirosul său puternic, apăsător. Deodată, după colțul casei, apără un bărbat cu o înfățișare înspăimântătoare, care se opri în fața copilului speriat.

- Întreabă pe cei din casă dacă au nevoie de coșuri, se răsti cu vocea lui aspră către băiat. În acel moment, Barbara veni din bucătărie în cameră și i se întâmplă la fel ca băiețelului; nu-și putu reține o spaimă neobișnuită. „Dacă ar fi fost Andreas aici", a fost primul ei gând. Tocmai astăzi plecase în oraș să cumpere piele.

- Îmi pare rău că nu am nevoie de coșuri, sc grăbi să răspundă bărbatului care avea o înfățișare înfricoșătoare, palid la față, cu o barbă lungă și neagră.

- Așa, așa, vă pare rău, doamnă, vorbe ironic bărbatul, dar nu vă pare rău că în pădure săraca mea soție moare de foame pentru că astăzi nu am vândut nimic? La astfel de vorbe, chiar dacă sunau așa de aspru, în inima doamnei Barbara se ivi mila.

- Ascultați, spuse ea, dumneavoastră arătați în așa fel încât, cine vă vede, se teme. Dar, dacă este adevărat ce spuneți despre soție și dacă doriți să vă îngrijiți de ea, înseamnă că nu sunteți așa de rău. Nu am nevoie de nici un coș, dar pot să vă dau un ulcior cu lapte și o pâine proaspătă.

Atunci bărbatul se schimbă la față. În ochii lui apără o umbră de uimire și buzele îi tremurau ca și când, în loc de o binefacere, i s-ar întâmpla o mare nenorocire. Bunătatea doamnei Barbara părea să l i făcut o deosebită impresie asupra lui. Asprimea dispără din vocea lui și, după primirea darurilor, răspunse aproape deprimat:

- Mii de mulțumiri, doamnă! Dacă toți oamenii ar fi ca dumneavoastră, nu ar mai fi nici unul care să hoinărească și de care să vă fie frică. Sărăcia amară te face rău.

- Sau poate nu, interveni Barbara curajoasă. Eu mă gândesc că sărăcia amară te învață să te rogi. Și acolo unde sărăcia este mai mare. Dumnezeu este mai aproape.

- Aceste cuvinte nu sunt pentru mine, noapte bună, răsună din nou vocea aspră și străinul dispăru în întuneric.

- Mamă, omul acesta este rău, nu-i așa? Întrebă micuțul Andresli când se duse la culcare.

- Nu, nu atât de rău, veni răspunsul, e numai trist pentru că nu cunoaște pe Mântuitorul și nu știe calea spre cer.

- O, atunci și eu sunt trist, zise foarte serios micuțul. Nici eu nu știu calea spre cer și ușa pe care se poate intra.

Câteva clipe s-a făcut liniște și Barbara căzu adânc pe gânduri. Ea cunoștea calea care este însuși Mântuitorul. Chiar El a spus: „Eu sunt Calea” și de asemenea „Eu sunt Ușa.” El S-a dat pe Golgota ca jertfă sfântă a lui Dumnezeu pentru ca, prin sângele Lui, să facă o ispășire și o cale liberă spre slava cerului pentru toți care vin cu păcatele lor la El. Dar cum să-i explice micuțului aceste lucruri ca să înțeleagă? Atunci s-a întors cu gândurile la timpul din tinerețea ei. Și ea crescuse în sărăcie amară. Dar mama ei credincioasă o învățase de mic copil să aștepte totul de la Tatăl ceresc și, când era mai greu, obișnuia să spună: „Copii, calea spre cer duce peste spini și pietre. Bucurați-vă că puteți trece peste ele.” Aceste cuvinte neînțelese atunci nu au fost uitate niciodată de Barbara. Acum la întrebarea copilului își amintise de ele și le rostise fără să vrea. Andresli o privea uimit și dorea să mai pună și alte întrebări dar mama, mângâindu-l pe căpșor, îi spuse:

- Altă dată mă întrebi mai mult; acum trebuie să te culci căci este târziu, noapte bună!

Dar băiețelul numai asta n-ar fi făcut; mai bine s-ar fi gândit la spusele mamei. Dar deodată ochișorii lui se închiseră și adormi.

- Acum pantofii sunt gata; dacă aș avea pe cineva să-i ducă domnului de la castel. Eu mai am așa mult de lucru, zise în ziua următoare Andreas către soția lui care spăla de zor.

Ea privi puțin nedumerită la rufele ei și zise suspinând:

- Și mie îmi merge ca și ție; nu pot să-mi las lucrul.

- Nu ar putea face aceasta Andresli? Este un copil descurcăreț, are aproape șapte ani. Și astăzi după-amiază nu are școală, zise tatăl cu șovăire, gândind că drumul până la castel este necunoscut de băiat și prea lung.

Dar Barbara îl strigă pe Andresli pentru a-l îmbrăca cu pantalonii de sărbătoare. La castel trebuia să apară cât mai frumos îmbrăcat, căci acolo locuia domnul Grosheim, doar cu o femeie care slujea în casă de ani de zile și cu o bucătăreasă ceva mai tânără. Mama nu se îndoia că băiatul n-ar găsi drumul; ei făcuseră cândva o plimbare pe acel drum.

Domnul Grosheim se plimba în căldura soarelui de primăvară prin grădina lui mare și frumoasă. Femeia care îl îngrijea, Eva, îi așeză un fotoliu cu pățuri și perne într-un loc ferit de vânt. Acolo putea să se odihnească în voie. Dar astăzi dorea să încerce să se plimbe mai mult. Prin iarba verde se vedeau brândușe galbene și violete de primăvară, pe care bătrânul le admira cu bucurie. Iarna ce a trecut a stat mult timp bolnav în pat și a crezut că nu va mai ajunge primăvara. Acum se afla în grădină și era plin de mulțumire.

Deodată auzi trântindu-se ușa de la grădină și pe drumul pietruit văzu venind un băiețel cu pantofii lui. Andresli rămase nedumerit în fața bătrânului și îl privea cu sfială. Domnul de la castel avea părul alb ca zăpada și sub sprâncenele lui albe și bogate străluceau doi ochi priete-noși, încât Andresli îl privi cu încredere. Dar și domnul Grosheim privea mereu în ochii copilului. După ce se priviră o clipă unul pe altul, bătrânul începu să rădă, și apoi începu să rădă și Andresli.

- Aveți o sută de ani? Întrebă micuțul foarte încrezător. Părul lui alb îi plăcu foarte mult și îl duse la acest gând. Atunci domnul râse și mai tare.

- Nu, mai este mult până la vârsta asta, răspunse el. Dar se pare că ne simpatizăm unul pe altul, continuă el prietenos. Și acum dă-mi mâna și spune-mi cum te cheamă și ce cauți aici!

- Eu sunt Andresli și am adus pantofii domnului Grosheim. Tata i-a reparat, spuse băiatul.

- Deci așa, micuțule, tu îndeplinești misiunea la timp aducând pantofii. Eu sunt domnul

Grosheim. Ți-ar place să povestești cu un astfel de bătrân ca mine?

- Da, răspunse Andresli cam nesigur, căci nu-și putea închipui despre ce ar putea povesti împreună.

Dar domnul spuse mai departe cu o voce liniștită:

- Te bucuri și tu de primăvară și de floricelele care apar în fiecare zi? Dacă ai sta în fața porții cerului ca mine, nu ar trebui să disprețuiești strălucirea pământului, dar, și invers, dacă savurezi strălucirea pământului, nimic nu trebuie să te oprească să mergi pe calea spre cer. Aceste lucruri tu nu le înțelegi, nu-i așa, micuțule, nu știi încă nimic despre ele?

- Ba da, știu despre aceste lucruri; drumul spre cer duce peste spini și pietre, spuse copilul gânditor și cu același ton cum îi spusese mama lui. Numai ușa pe care poți intra în cer nu o știu!

- Ce spui, micuțule, cine te-a învățat așa ceva?

- Mama mea știe calea - și eu o voi găsi odată, pentru că vreau să mă întâlnesc cu Domnul Isus. El poate totul, a venit răspunsul grăbit.

Tot mai mirat, domnul privea fața băiețelului cu ochi strălucitori.

- Cum ai ajuns tu la astfel de gânduri, copilule, de parcă ai avea în urma ta o viață grea? Spune-mi, cum îți imaginezi toate astea?

- Nu-mi imaginez nimic; dar eu trebuie să intru odată în cer și pentru asta trebuie să găesc calea și ușa. Trebuie să fiu atent unde sunt pietre și spini pe drum. Știi, tata nu-mi poate cumpăra nimic, el este prea sărac, dar mama spune că Domnul Isus poate totul, totu!

- Așa, așa, și atunci te gândești că, dacă-L vei întâlni, îi vei vorbi despre toate dorințele tale? spuse domnul Grosheim zâmbind; căci ci începu să înțeleagă vorbele băiețelului.

- Ce ți-ai dori cel mai mult de la Domnul Isus dacă Îl vei întâlni pe cale? întrebă el mai departe.

- Un arc cu săgeți și un căluț de lemn iar, când voi fi în cer, doresc să vin seara acasă la culcare.

La aceste cuvinte, bătrânul domn nu spuse nimic. Pe fața lui apăr o umbră de tristețe, apoi mângâie părul băiețelului. O astfel de jucărie își dorește cândva și propriul lui copil care i-a fost smuls dintr-odată din viață. Copilul i se înecase în fântâna castelului. Foarte îndurerată, mama lui îl urmăse murind de un atac de inimă, iar el rămase singur. De aceea părul lui deveni alb ca zăpada, încât copilului i se păru că are o sută de ani. Dar în inima lui primise pacea care este mai presus de orice și această pace îi întinerise inima, încât putea să rădă și să plângă cu alții. Din această inimă plină de pace se înălța acum o rugăciune la Cel care poate totul: „Doamne, te rog, lasă-Te găsit de acest copil și lucrează Tu ca această căutare a lui să fie în direcția adevărată."

Micuțul Andresli privea mirat la domnul cel bătrân și, văzându-l cu ochii închiși, gândi că vrea să doarmă. I-a întins mâna pentru a-și lua rămas bun. Domnul îi luă mâna în a lui și-i spuse prietenos:

- Mai vino, băiețule! Eu sunt deseori singur; și spune-i mamei tale că este adevărat că drumul spre cer este pietros și cu spini, dar printre ei mai sunt și flori. Și spune-i că ușa cerului se numește „harul lui Dumnezeu." Te rog să-i spui toate acestea.

Andresli promise că va spune totul mamei, dar a rămas tare uimit când a auzit că ușa cerului are un astfel de nume. - În aceeași seară domnul Grosheim avea de scris o scrisoare care trebuia să ajungă în oraș.

Pe partea cealaltă a grădinii, gardul avea o porțiță pe care se ieșea într-o pășune mare și apoi prin pădure, pe o cale ocolită, se ajungea în sat. Pe această pășune mergea și Andresli, pe o cărare îngustă. Razele calde ale soarelui de primăvară se așterneau liniștite pe iarbă. Vântul liniștit mângâia micile câpșoare ale florilor de mai și se juca cu părul băiatului, care mergea mai departe ocupat cu tot felul de gânduri. Andresli nu observă că la o cotitură la dreapta greșise și, în loc să meargă pe drumul spre casă, apucă pe o altă cărare. O, da, acum observă că picioarele i se loveau de pietrele mari și ascuțite de pe cărare! Băiețelul stătu liniștit și cercetă împrejurimile. Oare unde se găsea? Pe aici nu trecuse cu mama! Au! Tocmai atunci un spine îi zgâriase mâna. Desișul era tot mai plin de spini, încât îi închidea trecerea. Printre spini se mai vedea și câte o florică. Respirația aproape i se oprise; unde putea fi decât pe calea spre cer? Drumul era pietros, iar în dreapta și în stânga spini și câte o floare. Era așa cum spusese domnul Grosheim. Sigur, asta e calea! Unde ar fi putut să fie în alt loc? Dacă va înainta mereu, atunci curând va ajunge la poarta cerului. Îl va întâlni oare și pe Domnul Isus, care este plin de putere și care poate face totul?

Andresli era tot mai neliniștit. Pomii nu mai erau așa de deși și astfel razele soarelui, care apunea, puteau să pătrundă nestingherite printre crengile pomilor. Inima băiatului bătea tot mai tare, cu cât se apropia mai mult de lumină, cu cât urca mai sus. Încă câțiva pași și ajunse într-o pășune înconjurată de pădure. Un căluț încerca să-și astâmpere foamea cu firicelele de iarbă abia răsărite. În mijlocul acestei pășuni se afla o căruță acoperită cu pânză de cort, iar de jur-împrejur erau coșuri de diferite mărimi.

Curios, Andresli se apropie de căruță. Atunci se auzi dinăuntru o femeie plângând. Era atâta durere în vocea ei! Băiețelul ascultă:

- Hinrich, Hinrich - să mori - într-o țară străină - și vina cea mare, vina...

- Liniștește-te, Marie-Lise, răspunse o voce de bărbat. Liniștește te, vina este a mea. Bea din laptele acesta căci este de la o femeie bună.

Andresli urcase pe scara îngustă și privea printr-o deschizătură interiorul acestei căruțe deosebite. Pe un pat curat stătea culcată o tânără femeie. Părul ei închis și des era împletit în două coade și băiețelul vedea cum femeia bolnavă bea lapte din ulciorul albastru, pe care bărbatul i-l ținea la gură. Era ulciorul mamei lui! Atunci bărbosul se întoarse. Cum văzu pe băiat, ochii lui s-au întunecat și cu vorbe aspre a vrut să-l alunge. Dar bolnava nu i-a dat voie.

- Lasă-l, Hinrich, lasă copilul, te rog! - Vino, micuțule, vino! strigă ea cât putu de tare cu vocea ei aproape stinsă, când văzu că băiatul era gata să sară jos de pe scară.

- Vocea a răsunat așa de implorator, încât băiatul își luă inima în dinți, pentru că se temea de bărbatul acela, și intră în vârful picioarelor. Atentă, femeia privi fața copilului și clipi din ochi cu mirare.

- Hinrich, uită-te la copil, îi șopti ea neliniștită, nu este ca ai noștri la păr și la ochi? - O, și ultimul meu copil, Hinrich - Dumnezeu ne-a pedepsit pentru vina noastră și ne-a luat pe toți ceilalți!

Și bolnava își acoperi fața cu amândouă mâinile și plânse cu amar. Fața palidă a bărbatului deveni mai întunecată și, cu o privire plină de părere de rău, privea la soția lui. -

Marie-Lise, ascultă-mă, murmură el, este numai vina mea, nu a ta! Tu aveai febră mare și ar fi flămânzit! În marea mea disperare l-am pus în fața ușii bisericii. Sigur l-a găsit cineva, crede-mă! Sărăcia a fost așa de mare și ea te face rău..., dar nu mai putu să-și termine cuvintele. Cum a spus oare femeia care îi dăduse ieri laptele și pâinea? „Unde sărăcia este mai mare, Dumnezeu este mai aproape"; nu, asta nu era pentru el, pe ci sărăcia îl făcuse rău! Nedumerit, Andresli nu înțelegea nimic din toată discuția lor. Privi spre ieșire și mai bine ar fi dispărut de

acolo. Dar femeia l-a prins de mână și a început din nou să vorbească:

- Al cui ești tu, băiețule, și unde vrei să mergi? Te-ai rătăcit prin pădure?

- Nu, nu m-am rătăcit, răspunse Andresli puțin temător. Eu găsisem calea spre cer și deodată m-am trezit aici.

- O, copilule, ce vorbești tu; ce spui tu despre calea spre cer? Da, cine a găsit-o, nu trebuie să întâmpine moartea cu frică! Tu nu știi ce spui, micuțule!

- Ba nu, eu știu de la mama: calea spre cer duce peste spini și pietre, și chiar așa a fost drumul până aici. Numai ușa cerului, care se numește „harul lui Dumnezeu”, nu am văzut-o. Asta o știu de la domnul Grosheim.

Ochii strălucitori ai bolnavei se luminau tot mai tare.

- Harul lui Dumnezeu, harul lui Dumnezeu este oare valabil și pentru mine? O, și eu aș dori să intru pe această ușă! Dar vina cea mare cine mi-o poate lua? Vina mea cea mare...

Cuvintele disperate ale bolnavei îl loveau pe Andresli în inimă. În căpșorul lui se frământau gânduri - trebuie să fie ceva rău cu vina aceea. El ar fi ajutat-o din toată inima pe femeie, dar nu putea; poate mama sau tata Andreas, dar își aminti că și ei erau nesiguri. Dar deodată fața i se luminează, acum știa ceva! Deodată spuse tare și sigur ca să înțeleagă și femeia: „Domnul Isus poate totul, totul!”

Suferinda ascultă cu atenție. Da, odată și ea a crezut, dar cu timpul uitase pe Acela care poate totul. Marea greșală și rătăcire aduse și multă vină și păcat. Dar acum nu mai era nici o îndoială. În necazul ei, Cel uitat i-a trimis acest băiețel cu vestea cea minunată. Ușa cerului se numește harul lui Dumnezeu și Domnul Isus poate totul, totul! Dacă El poate totul, atunci poate s-o scape de această vină, dacă ea recunoaște acest lucru și Îl roagă să o ierte.

Ca un copil fericit, împreună deodată mâinile. Ce gândea în inima ei, nu știa nimeni, dar fața ei palidă deveni tot mai liniștită. Ea închise ochii. Era liniște în căruță și acel om cu privirea aspră stătea nemișcat. Oare pornea acel sărman suflet spre casa cerească?

- Acesta este ulciorul mamei Barbara, spuse copilul deodată în liniștea cea mare, arătând spre vasul de lângă patul bolnavei în care mai era lapte. Bărbatul îi aruncă o privire aspră copilului și-l întrebă:

- Tu ești copilul acelei femei bune din sat? Nu trebuie să mergi acasă? Se face noapte!

- Da, trebuie să merg acasă, răspunse băiatul fără frică, recunoscând în el pe bărbatul despre care mama spusese: „Nu este rău, ci numai trist.”

Dar totuși nu-i era totuna când a văzut că ultima lumină abia se mai zărea. Cum oare să mai găsească drumul spre casă în întuneric? Știa că trebuie să meargă acasă și privea cu teamă pomii întunecați. Deodată se simți ridicat ca o pană.

- Te duc eu până acasă, spuse bărbatul cu barbă.

- Andresli simți cum este strâns în brațe. Plin de încredere, își lipi fața lui de fața bărbatului cu barbă. Numaidecât s-au văzut primele ferestre luminate ale satului.

- Acum găsești tu drumul. Cu bine, spuse bărbatul și, după ce îl puse jos cu grijă, dispăru iarăși în pădure.

Mama Barbara stătea neliniștită în ușa casei și privea în întunericul nopții, când deodată apărură băiețelul alergând spre ea. Barbara a trebuit să-l certe pentru că a zăbovit așa de mult. Dar când auzi unde a fost Andresli și ce închipuiri răscoliră vorbele ei în căpșorul lui, l-a luat în brațe și, strângându-l la piept, i-a spus:

- Tu nu trebuie să cauți calea spre cer. Mântuitorul tău este Calea. Dăruiește-i inima ta în totul, iubește-L și urmează-L! Atunci totul va fi bine! Cu astfel de gânduri frumoase, băiețelul adormi într-un somn adânc.

O săptămână mai târziu s-a întâmplat ceva deosebit în viața lui Andresli. Poștaşul a adus un pachet foarte mare, legat cu un șnur gros. Fruntea poștaşului era plină de sudoare, când ajunse la căsuța pantofarului. Trăgându-și respirația, puse pachetul jos și spuse:

- Acesta este pentru Andresli!

- Adevărat? Întrebă Barbara și băiatul, care era de față, privea mirat.

- Da, este adevărat! Vine din oraș și este adresat lui Andresli.

Acestuia nu-i venea să creadă până nu a fost desfăcut pachetul și a ieșit la iveală ce era în el. Nu, din oraș nu putea fi, doar nu era nimeni acolo care să-l cunoască pe micuțul Andresli și care să știe ce își dorește el mai mult: cel mai frumos căluț din lume de care atârna un mic și frumos arc cu săgeți. Astfel de lucruri nu se puteau vedea la nici un copil din sat; așa ceva puteai vedea doar în cărțile de desene. De la cine altcineva să fie decât de la Cel care poate totul? Andresli nu a gândit rău, numai că autorul a fost domnul Grosheim.

Mama a fost la fel de mirată ca și băiatul, apoi își aminti de discuția lui Andresli cu domnul Grosheim. Dar pentru că bătrânul domn nu pusese nici un expeditor, ea tăcu și lăsă copilul să se minuneze. Andresli începu iarăși cu întrebările:

- Mamă, spune-mi, Domnul Isus știe totul, chiar dacă nu i-ai spus nimic? Crezi că El știe totul? O privea mirat pe mama și fața îi era îmbujorată de o bucurie mare.

- Desigur, Andresli, răspuse mama. El nu numai că poate totul, dar El și știe totul.

Aceste vorbe i-au dat iarăși de gândit lui Andresli. Seara, pe când se afla în cămăruța lui, el s-a rugat: „Doamne Isuse, căluțul și arcul cu săgeți sunt foarte frumoase și eu sunt bucuros căci Tu poți totul și știi totul.”

- Barbara, fă-mi un ceai, spuse Andreas soției sale în următoarea zi, după acest eveniment. Nu mă simt prea bine, o dată am călduri apoi mă ia cu friguri. Oare voi răci?

- Tu vei primi gripă, spuse Barbara îngrijorată și puse repede ceainicul la foc. Voi face un ceai de soc amestecat cu tei; acesta te va liniști.

Dar nu ajutase, deoarece nu era o simplă răceală. În noaptea aceea Andreas începu să se plângă de dureri mari în corp. În următoarea dimineață veni bătrânul doctor. Acesta își șterse îndelung ochelarii, ceea ce era un semn că nu-i plăcea starea bolnavului.

- Doamnă, va fi un timp greu pentru dumneavoastră, spuse el cu tristețe. Are febră tifoidă.

Doctorul avusese dreptate. Cât își dădea ea silința, nu putea să-l scape de febră. Febra deveni stăpână peste Andreas. În a noua zi mai avea o ultimă scăteie de putere de viață. O privi lung pe soția lui și îi întinse mâna. El nu vorbise niciodată prea multe despre viața lui spirituală, dar acum spuse încet: „Sângele lui Hristos și dreptatea Lui sunt podoaba și haina mea de onoare; cu acestea voi sta în fața lui Dumnezeu când voi intra în cer.”

Seara adormi pentru totdeauna.

Acum Barbara era mereu tristă și abia răspundea la întrebările copilului. Ochii ei blânzi priveau deseori în gol și, tot ce trebuia tăcut, făcea mecanic. După înmormântare nu se schimbase deloc și lui Andresli aproape îi era teamă de ea. Șovăind, se apropia de mama Barbara, când ședea indiferentă la fereastră, și o privea. Ar fi dorit așa de mult să-i vorbească! Ce să-i spună oare ca să-l asculte? Atunci își aminti de ceva. Foarte încet îi mângâie mâna.

- Mamă - ascultă - domnul de la castel a spus că sunt și flori - știi, pe calea spre cer. Tu mi-ai spus că sunt numai pietre și spini. Și eu mai știu ceva: știu cum se numește ușa cerului; ea se numește harul lui Dumnezeu. Domnul Grosheim mi-a zis să-ți spun. Nu-i așa, că tata a intrat pe această ușă în cer? O, mamă, dar nu plânge așa tare, nu plânge, se tânguia băiatul dezamăgit încercând să-i șteargă lacrimile cu batista.

Da, ea plângea! Ce bine îi făcu faptul că putu să plângă! Ciudata stare o părăsi și deodată ridică copilul în brațe și îl sărută. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, căci îi rămase copilul în suferința ei. Și el era ca o floare pe drumul plin de spini și pietre, iar soțul ei era în Paradis la Mântuitorul său. Ce bucuraoasă a fost că a putut spune: - Da, Andresli, tata a intrat pe această ușă în cer!

Dispăruse ce o apăsă cel mai greu. Își reveni pe deplin din durerea ei când află ce se întâmplase în sat. Din câte se știa, așa ceva nu s-a întâmplat până atunci. Șase cazuri mortale avea să anunțe bătrânul Friedemann. Toți muriseră de aceeași boală ca și Andreas. Când după câteva zile mai muriseră alți trei, Barbara întrebă:

- Ce-i asta, domnule Friedemann?

- Eu cred că este o judecată a lui Dumnezeu din cauză că oamenii sunt tare răi. Alții spun că niște oameni străini ar fi adus boala asta, cei care au stat în pădure dar acum au dispărut.

- Nu este oare o vorbă rea, cea cu judecata lui Dumnezeu, domnule Friedemann? se adresă Barbara sfioasă.

Dar omul cel bătrân ridică din umeri fără a da un răspuns. După ce o salută, plecă spre altă casă. Era ultimul său drum, căci după scurt timp se îmbolnăvi și el de aceeași boală și a fost înmormântat în aceeași zi cu Eva, îngrijitoarea domnului Grosheim. Acum se părea că înspăimântătoarea domnie a morții se terminase. În urmă rămăneau răni dureroase și inimi singuratice.

A fost o vară foarte călduroasă, apoi a venit toamna cu frunzele ei multicolore care cădeau la pământ. Micuțul Andresli din căsuța pantofarului veni bine dispus și fluierând din bucătărie în cameră.

- Mamă, am o scrisoare pentru tine; poștașul mi-a dat-o mie, și privea curios la mama care deschidea scrisoarea.

Ea citea, citea, dar nu spunea nimic. Și iarăși citea și privea îngândurată la strada de curând spălată de ploaie. Abia după ce băiețelul o trase nerăbdător de mânecă, îl privi și îl întrebă:

- Ce părere ai, să ne mutăm la castelul domnului Grosheim, tu și eu? Tu știi că bătrâna Eva nu mai este în viață și el are nevoie de cineva care să-l îngrijească, și pe tine te iubește. Ai dori să facem acest lucru?

Dacă ar dori băiatul? În castel, la domnul cel prietenos - o, în casa cea frumoasă și în grădină mama se va putea înviora iarăși!

- Plecăm azi? întrebă grăbit, încât Barbara zâmbi. Și lucrurile le lăsăm aici? Dar căluțul și arcul cu săgeți le luăm cu noi? Vreau să le împachetez numaidecât și, preocupat, alerga dintr-un colț într-altul,

- Nu, nu mergem astăzi, se împotrivi Barbara, dar dacă vrea Dumnezeu vom merge în curând. Lucrurile tale le poți lua cu tine; ce se va întâmpla cu celelalte, vom vedea.

Când văzu bucuria băiatului, înțelese că trebuie să împlinească rugămintea domnului de la castel și să ia locul îngrijitoarei lui. Apoi, în ultima vreme, o neliniștea și gândul întreținerii lor. Cel mai mult se bucura băiatul. I se părea că este deja ajuns acasă și nu ar fi dorit să locuiască în altă parte decât la castel. El se potrivea cu toată ființa sa noului mediu, încât Barbara a trebuit să-și amintească unele vorbe ale oamenilor: „Andresli arată ca un copil de domni.”

Bătrînul domn Grosheim îl îndrăgea mult pe Andresli și se hotărî să îngrijească de pregătirea copilului ca și când ar fi al său. Așa începu pentru cei trei o viață nouă. Pentru că se orientau după cuvintele Domnului Isus de a se iubi unii pe alții, viața lor era frumoasă și binecuvântată.

Fiecare avea pe calea sa spre cer florile lui deosebite la care priveau cu admirație. În mod deosebit Barbara admira câte flori erau pentru ea. Își amintea de bunul ei soț și aștepta cu răbdare o zi a revederii. Acel timp al așteptării însă dorea să-l folosească slujind celor care au rămas în viață.

Așa trecură trei ani liniștiți. Se făcuse iarăși iarnă. Fulgi mari se așezau pe pomi și curând se formase un covor alb peste grădini și cărări.

Pe drumul spre castel venea alergând Andresli. Fața îi era aprinsă de mânie. Nici nu-și luă timp să-și curețe zăpada de pe cizme. Alergă mai întâi la bucătărie ca să o găsească pe mama lui. Ea nu era acolo, numai Lisette stătea lângă sobă și pregătea mâncarea. Oare să fie mama în camera unchiului Grosheim? Bătu la ușă puțin cam tare și nu așteptă să fie invitat. Ajuns în cameră, aruncă nervos căciula pe masă. Domnul Grosheim a trebuit să-și ia ochelarii pentru a vedea mai bine ce se întâmplă.

- Oh, unchiule Grosheim - oh, ei spun, ei spun - toți spun - oh, sigur nu este adevărat - și Andresli începu să plângă în hohote și nu putu vorbi mai departe.

Atunci, bătrânul cu părul alb, care ședea în fotoliu la geam, îl trase pe băiat lângă el și îl strânse la pieptul lui. Sigur cineva l-a supărat, căci băiatul nu era plângăreț din fire. Așa îi găsi Barbara pe cei doi și speriată rămase pe loc. Dar domnul Grosheim îi făcu semn că nu poate să fie ceva rău.

- Spune Andresli, ce spun ei despre tine; ce te întristează așa de mult? Întrebă domnul prietenos.

Băiatul, cu ochii plini de lacrimi, se uită la el și apoi la mama lui care încă stătea nemișcată. Nu era obișnuită să-i facă așa ceva.

- Ei spun - că eu nu sunt al mamei - că aș fi un copil de țigani și că aș fi fost găsit - părinții mei adevărați ar fi niște zdrențăroși, spuse el cu greutate.

Cei doi se priviră. „Ce facem acum?” Întrebarea era în privirea mamei. Atunci Barbara veni mai aproape și îl cuprinse în brațe pe sărmanul ei băiat. -Așa ceva spun ei? Nu, nu, tu ești al meu; lasă-i să vorbească ce doresc. Dar bătrânul se gândi în sinea lui: „Andresli ar putea să afle totuși adevărul și poate ar fi mai bine să-l știe acum.” Și cu o privire de rugămintă către Barbara, continuă calm:

- Ascultă, Andresli, ascultă liniștit. Este adevărat că ai fost găsit ca mic copil în fața ușii bisericii. Cine a fost cel care te-a pus acolo, nu știe nimeni din sat. Deci nimeni nu poate spune că ai fi un copil de țigani. Atunci mama Barbara și tata Andreas te-au luat la ei. Dacă cineva spune că părinții tăi au fost niște zdrențăroși, tu nu trebuie să-i crezi. Cu siguranță ei au fost nefericiți și triști și cine știe dacă n-au făcut-o împinși de greutate. Și nu se știe până la urmă dacă nu au avut de suferit pentru ce au făcut, an după an. Andresli, Dumnezeu din cer îi iubește pe toți oamenii, chiar și pe cei care te-au părăsit cândva. Și pe cei care El îi iubește, tu crezi că poți să-i disprețuiești? Ce ar spune atunci Dumnezeu către tine? Oare ar spune El ca Andresli să iubească numai pe cei care sunt buni? - Andresli, oameni zdrențăroși nu există. Pentru aceia, căroră oamenii le spun astfel, a venit Mântuitorul și se îngrijește într-un chip deosebit de ei și vrea să-i mântuiască. Tu poți fii bucuros că Domnul s-a îngrijit de tine în felul acesta. Acum bucură-te că ai pe mama Barbara și că noi suntem împreună. Când te vor mai necăji, atunci să începi să râzi și vei vedea că în curând vor înceta să mai spună astfel de cuvinte. Acum știi totul și e în ordine.

Băiatul râse printre lacrimi și o îmbrățișă pe mama, apoi deveni iar serios, căci deodată îi apărură în fața ochilor amintiri într-o claritate deosebită. Pierdut pe gânduri cum stătea, deodată zise:

- Mamă, mai știi că ai spus odată că drumul spre cer merge peste spini și pietre? Unchiule Grosheim, pot să povestesc și eu ceva? îl rugă emoționat Andresli.

- Desigur, a venit răspunsul prietenos, numai să spui tot ce ai pe suflet.

Băiatul merse cu gândul înapoi la acea după-amiază însorită de primăvară, cu puțin timp înainte de nenorocirea aceea din sat. Atunci l-a întâlnit pentru prima dată pe domnul Grosheim și a vorbit cu el despre calea spre cer și despre ușa cerului care avea pentru el un nume deosebit. La întoarcere spre casă greșise drumul cel bun și ajunsese în pădure. Își amintea atât de bine, de parcă s-ar fi întâmplat ieri, cum femeia bolnavă din căruță, în dureri, amintea mereu de o vină mare. La fel de bine își amintea cum bărbatul încerca s-o consoleze, omul care părea atât de rău, dar vorbea atât de blând cu ea: „Tu aveai febră și nu puteai să-l hrănești pe micuț; atunci l-am pus în fața ușii bisericii...” Oare a fost el, Andresli, micuțul a cărui mamă avea febră? Să fi fost aceea mama lui care părea atât de frumoasă, cum nu gândea că mai poate să fie vreo ființă mai gingașă? Și avea dorința să intre pe ușa cerului... Oare o fi intrat? Apoi omul acela care l-a purtat cu atâta grijă, omul acela care nu era rău, ci numai trist pentru că nu găsise calea spre cer!

- Mamă - mai știi - i-ai dat un ulcior cu lapte, încheie Andresli.

Barbara tresări din toate încheieturile la auzirea celor povestite de băiat, încât a trebuit să se așeze. Și domnul Grosheim asculta tot mai atent și dădea din când în când din cap în semn că înțelegea toate lucrurile. După toate cele povestite de băiat, nu puteau să fie oameni obișnuiți. Poate că au trăit și zile mai bune. Dar cine erau ei și de ce călătoreau ca și când nu aveau o patrie? Dacă au fost părinții legitimi ai lui Andresli, nu era întru-totul exclus. Atunci domnul cel bătrân îl mângâie pe băiat pe obraji lui îmbujorați:

- Poate să fie și poate să nu fie adevărat. Andresli, ceea ce nu știm sigur, nu trebuie să ne neliniștească. Dumnezeu știe unde se află ei și veghează asupra lor. Aceasta ne este de ajuns deocamdată. Acum vreau să punem totul la o parte și să fim iarăși veseli!

Barbara și Andresli au fost întru totul de acord. Totuși băiatul nu se putea liniști. Seara, când se făcu liniște, a început să cerceteze tot ce trăise și simțise în după-amiaza acelei zile. Acum putea să-și dea seama ce înseamnă spinii și pietrele pe calea spre cer și că ea nu se

găsește prin pădure cum s-a gândit până acum.

Din ziua aceea s-a comportat față de copii cum îi spusese bătrânul de la castel. Și, într-adevăr, a fost de folos. Toate batjocurile colegilor de școală își pierdeau tăria. Și pentru că Andresli era mereu frumos îmbrăcat „de parcă ar fi fost un copil de domni”, vântul s-a întors dintr-o dată în cealaltă direcție. „Cu siguranță e un fiu de conte furat - se poate vedea bine”, așa se vorbea între copii și până la urmă pentru ei a devenit o onoare să se joace cu el. Dar părerea copiilor nu este alta, decât cea a oamenilor: astăzi se ceartă și mâine se laudă și câteodată amândouă pe nedrept.

Iarăși au trecut câțiva ani. În castel era liniște căci Andresli nu mai era acolo. Bătrânul realizează ceea ce își propusese: să îngrijească de Andresli ca de propriul său copil. Încă din timpul școlii l-a instruit în tot felul de discipline care nu se învățau la sate. De timpuriu a încercat să-l introducă în secretul limbilor vechi, căci bătrânul însuși dobândise în tinerețe o instruire renumită. Descurcările băiat nu-i făcuse învățătorului nici o greutate, ci învăța cu râvnă, încât bătrânului îi făcea o mare bucurie. Mai târziu Andresli a trebuit să meargă la oraș pentru studii. „Andresli de la castel va deveni un învățat”, spuneau oamenii din sat cu mare respect. Dar nimeni nu știa ce va deveni. Numai la castel s-a vorbit odată, într-o vacanță, despre aceste lucruri. Băiatul, de acum devenit un tânăr în puterea cuvântului, prinse într-o zi mâini-le tremurânde ale bătrânului domn și zise:

- Unchiule Grosheim, eu doresc să devin un slujitor al Mântuitorului meu.

Bătrânul îl privi cercetându-l. Apoi tânărul a început să-i vorbească despre ceea ce-l preocupa de mai multă vreme. După ce, prin harul lui Dumnezeu, a venit prin credință la Domnul Isus, s-a născut în el dorința de a sluji în totul Domnului ceresc ca sol al mântuirii în Hristos. Pe lângă aceasta dorea să se îngrijească de copiii săraci, orfani care stăteau fără ajutor și fără nădejde, suferind în trup și în suflet. Câți nu cresc fără a cunoaște adevărata cale și ușa pe care se intră în cer! - Cum se vor rezolva lucrurile ca această dorință să devină realitate?

Atunci bătrânului domn începură să-i curgă lacrimile pe barba albă ca zăpada și, încercând să se abțină, se întoarse spre Barbara și zise:

- Ce facem, Barbara, dacă băiatul are o astfel de dorință?

Barbara nu știa ce să facă, să râdă sau să plângă de bucurie. Și fiindcă ea nu putea răspunde, domnul Grosheim spuse mișcat:

- Eu mă gândesc să încredințăm hotărârea băiatului mai întâi de toate Domnului nostru din cer. El vrea să ne vină în ajutor cu sfaturile Lui. Noi doi ne vom ruga pentru Andresli și el va face la fel!

Venise iarăși primăvara, când sosi la castel o scrisoare plină de recunoștință către cei iubiți de acolo. Andresli reușise la ultimul examen și acum își anunța sosirea acasă.

În grădina, pe care grădinarul din sat o puse în ordine, apăruseră primele brândușe care sorbeau însetate lumina soarelui de primăvară. Peste ușa cea grea a castelului era prinsă o cunună din verdeață în care erau puse floricele galbene și narcise albe. În bucătărie, Lisette era ocupată să pregătească cozonaci gustoși, în timp ce Barbara mergea dintr-o cameră în alta pentru a pune peste tot buchete cu verdeață proaspătă. Dar i se părea că nu arată totul destul de sărbătoresc. În părul ei apăruseră destule fire argintii, dar ochii ci priveau bucuroși și întineriți, încât oricine putea vedea că aștepta ceva deosebit. Domnul Grosheim se plimba iarăși cu bastonul prin frumoasa lui grădină și se bucura de primele flori. Plin de nerăbdare, privea mereu spre poarta de fier așteptând să se deschidă dintr-un moment în altul. A trecut atât timp de când băiețelul cu cărlionți a venit din sat la el! Cât de mult savurase primăvara aceea cu inima plină de mulțumire, dar privind mereu la primăvara veșnică din cer care va sosi curând! Dar calea spre cer fusese așa de lungă, cum nu s-a putut gândi atunci când zăpada era deja pe fruntea lui. Inima lui era plină de nerăbdare, tânără și primitoare, în stare de orice bucurie.

Se auzi portița. Cu pașii săi repezi, Andresli venea pe cărare și într-o clipă cei doi au fost unul în brațele celuilalt.

- Fiul meu, băiatul meu, spuse domnul copleșit de această mare bucurie, vino repede la mama Barbara!

- Da, la mama - o, dragii mei, bine v-am găsit!

Tânărul luă de braț pe bătrânul domn și porniră încet amândoi, intrând pe ușa împodobită cu o cunună din verdeață. Acolo se salutară din nou, iar Barbara nu putea decât să-l mângâie pe părul castaniu de parcă ar fi fost tot micuțul Andresli. Ieșind din bucătărie, Lisette îl salută cu bucurie:

- Un bun venit tânărului domn căruia cred că-i vor place cozonacii mei, ca întotdeauna!

- De lucrul acesta sunt sigur; bine te-am găsit, Lisette, răspunse Andresli bucuros. Așa cozonaci buni ca ai tăi nu sunt în tot orașul!

După câteva zile se auzi că bătrânul predicator al satului ar fi bolnav și astfel creștinii s-au văzut nevoiți să se adreseze tânărului de la castel pentru a ține predica. Andresli se bucură de acest lucru cu toate că îl cuprinseseră emoțiile. Se puse de multe ori pe genunchi, căci știa că fără conducerea și binecuvântarea Domnului orice efort era fără rezultat.

Sosi duminica și veniră mulți să asculte predica, unii din curiozitate, iar cei mai mulți mulțumiți să asculte vestirea Cuvântului lui Dumnezeu printr-un tânăr. Nu mai era nici un loc liber, dar din toate părțile se vedeau oameni îmbrăcați de sărbătoare grăbindu-se spre biserică.

La urmă veni un om cu haine prăfuite, pășind obosit. Se vedea că venea de departe. În ochii lui se citea deznădejdea și cu siguranță era flămând căci întrebare, cu scurt timp înainte de a intra acolo, unde poate găsi ceva de mâncare. Dar a fost invitat și la această predică. A căutat să intre neobservat de nimeni și ocupă un loc mai în spate. Acolo, în colțișorul său ascuns, se simțea mai în siguranță. Nimeni nu privea la el, toți erau uimiți de cele ce auzeau de la tânărul predicator. Acestui străin totul i se părea ciudat. Cât timp trecuse de când nu mai ascultase Cuvântul lui Dumnezeu, nu ascuns într-un colț, ci în primele bănci printre alți tineri! Deodată i se păru că o vede pe Marie-Lise într-un rând de bănci din față, unde stăteau fetele. Străinul nu auzea ce spunea predicatorul ascultătorilor; amintirile îl preocupau atât de

mult, încât toate gândurile sale erau cuprinse de ele.

Nu ascultase ce se vorbise despre vinovăția omului față de Dumnezeu și de judecata veșnică și nici despre dragostea lui Dumnezeu și mântuirea veșnică. Urechea lui rămase închisă la cuvântul despre cruce și împăcare veșnică. El nu-și dădea seama că toate îndemnurile se adresează și lui.

Deodată i se opri respirația. Ce cuvinte erau acelea care ajunseră la urechea lui? Ce le spunea tânărul ascultătorilor? Peste mulțime răsunară cuvintele: „Drumul spre cer duce peste spini și pietre.” Aceste cuvinte loviră inima lui. Ochii străinului din spatele sălii rămaseră pironiți asupra predicatorului care acum explica pe înțelesul tuturor. Toți cei care doresc să meargă pe calea îngustă, picioarele lor se vor lovi de spini și pietre. Spinii și pietrele sunt uneori nevoi, sărăcie, jale, dureri și uneori chiar păcate care trebuie recunoscute. Toate acestea fac să dispară bucuria. Dar voia Domnului este să mergem bucuroși pe calc și de aceea, în marca Sa dragoste, a lăsat ca multe floricele să înflorească printre spini. Să nu trecem nemulțumitori sau chiar să le călcăm în picioare, ci să le îngrijim ca oricine să se bucure de ele. Să avem curajul de-a merge mai departe căci în față stă ușa cerului. „Pentru voi, care treceți oboșiți și descurajați pe cale, ușa cerului stă deschisă prin harul lui Dumnezeu. Și Acela care a deschis această ușă este Unul care are toată puterea, care poate totul: Domnul Isus. Pe El să-L urmați! Primiți-L ca îndrumător și El vă va ajuta și când spinii și pietrele devin tot mai multe...”

Se vedea bine că cel care vestea aceste lucruri era tare bucuros și avea o mare dorință să spună și altora ceea ce lui îi era așa de prețios.

Mulți dintre ascultători își puseseră în gând ca la terminarea predicii să discute despre cele ce au auzit. Acum mergea fiecare singur spre casă, căci ceva îi împingea să se cerceteze pe ce cale umblă și dacă erau pe adevărata cale care duce spre ușa cerului. Numai câțiva bărbați, foști colegi de-ai lui Andresli, vorbeau între ei:

- Cine ar fi crezut că Andresli poate așa ceva!

Un țăran care mergea după ei a intrat în discuție:

- Mult mai important e faptul că are singurul lucru de care este nevoie.

Unii dintre ascultători, care veniseră de prin satele apropiate și aveau de făcut un drum lung, intrară în marca casă de oaspeți a satului pentru ca, după un vechi obicei, fiecare să mănânce o supă caldă. Ceva mai în spate ședea străinul în hainele lui prăfuite și privea nedumerit la farfuria lui fără să mănânce, ca și când i-ar fi dispărut cu totul foamea. Cei ce intraseră nu l-au observat și s-au așezat nepăsători la locurile lor. Numai că de data aceasta erau mai liniștiți ca de obicei. Bucătăreasa prietenoasă privea la toți cum își mâncau liniștiți supa lor ca și când gânduri grele îi apăsau. Tocmai voia să-i întrebe ce se întâmplase, când bătrânul țăran Bach spuse cu voce tare:

- Eu spun că trebuie să ținem ochii pe el, nimeni nu știe de unde vine! Și dacă predicatorul nostru nu va mai fi, trebuie să-l aducem pe acest tânăr la noi, chiar dacă trebuie să mergem după el o sută de ore pe jos!

- Da, da, țăranul Bach are dreptate, încep un altul. El este al nostru căci a fost găsit ca un copil părăsit în fața ușii bisericii și a crescut la noi. Putem fi mândri de acest lucru!

- Nu v-am spus eu, încă pe vremea când era doar un copil și nimeni nu știa al cui este, că arată ca un copil de domni? Iar acum a și ajuns un domn pe dinafară ca și pe dinăuntru, interveni un al treilea în vorbă.

Străinul, care stătea în spatele sălii, ascultase totul și pe fața lui se vedea că știe despre cine este vorba. Deodată se ridică. Palid și tremurând deschise gura ca și când ar fi vrut să întrebe ceva. Dar înainte de a spune un cuvânt, căzu leșinând pe scaunul lui. Oamenii se ridicară înspăimântați. Atunci bucătăreasa spuse:

- Duceți-l în camera de alături pe pat, e un sărman flămând; eu mă voi ocupa să-și revină.

Așa se făcu. Omul cu ochii închiși, palid, respira foarte greu.

La castel cei trei stăteau fericiți în jurul mesei, în timp ce Lisette servea cina. Deodată se auzi clopoțelul de la ușă sunând puternic. De la casa de oaspeți venise un slujitor cu rugămintea ca tânărul domn să meargă neapărat până acolo. Un om străin, muribund se afla în camera bucătăresei și dorea să vorbească cu predicatorul. Doctorul l-a văzut și a spus că omul suferă cu inima și nu ar fi nimic de făcut pentru însănătoșirea lui. Nu era timp de gândire și nu după mult timp Andresli era la patul străinului ținându-i mâna lui rece în a lui. Două perechi de ochi se întâlneau într-o întrebare mută. Bucătăreasa închise încet ușa și îi lăsă pe cei doi singuri. Urmară ore mișcătoare pentru cei doi. Cuvintele bolnavului erau la început fără înțeles, apoi din ce în ce mai clare. Se adresa tânărului mereu cu „tu” ca și când ar fi vorbit copilului său.

- Nu știi că în ceasul morții soției mele tu ai fost la noi în pădure? Ea te-a văzut dar nu știa cine ești. Dar s-a bucurat și spunea mereu și foarte încet: „Eu intru pe ușa cerului; ea se numește harul lui Dumnezeu.” Așa a murit. Astăzi ai amintit iarăși cuvântul acela și de calea spre cer - și astăzi eu te-am găsit - o, copilul meu, iartă-mă, iartă-mă...

Pe fața tânărului, care sta surprins lângă pat, curgeau lacrimile și tot mai mult mângâia mâinile reci ale sărmanului care îl privea îngrijorat.

- Tată - tată - și mișcat, Andresli căzu jos lângă pat.

Atunci bolnavul spuse mai departe:

- Spune, băiatule, spune - poate unul ca mine - atât de rău, atât de ruinat - poate un astfel de om să intre pe ușa cerului și Mântuitorul tău puternic, cum ai spus - este și pentru mine?

- Da, da - tată, și pentru tine! Prinde-i numai mâna plină de har!

- Atunci este bine - slavă lui Dumnezeu!

Și deodată, ca și când istovirea l-ar fi părăsit, bolnavul se mai ridică o dată.

- Ascultă - băiatul meu - ascultă, trebuie să știi cine am fost eu. Cel mai frumos ținut și cea mai frumoasă casă țărănească a fost patria mea. Acum nu știu ce s-a ales de ea, dacă este părăsită sau locuită de străini. În mine locuiau două naturi, una puternică și neastâmpărată iar cealaltă liniștită, moștenită de la mama mea. Dar cea neastâmpărată a fost mai tare. Și mama ta a fost liniștită și era singura fiică a învățătorului. Și pentru că era așa de bună, am dorit să fie a mea. Când a fost de cuminte și ascultătoare, totuși și-a părăsit mama și tata și a venit cu mine, împotriva voinței părintești. Nici eu nu știu de ce. Eu am dorit să merg la oraș și să nu pierd nimic de la viață. Ea venise cu mine, liniștita Marie-Lise și acasă ni s-a interzis să ne întoarcem. Curând nu am mai avut nimic, nici casă și nici un nume bun. Atunci am plecat mai departe căutând fericirea în partea de sud. Dar eu nu învățasem nici o meserie care ne-ar fi ajutat să ne câștigăm pâinea zilnică. Mă pricepeam să fac coșuri care le făceam și acasă pentru nevoile gospodărești. Un slujitor din casa noastră mă învățase să le fac pe când eram copil. Astfel am devenit călători, apăsăți de boală, necaz, sărăcie și vinovăție. Și la vina cea mare numai eu am fost vinovat. - Mama ta a murit. Ea spera să găsească o urmă despre tine; așa am venit în părțile astea. Apoi ea a murit și am îngropat-o în pădure sub brazi. Apoi eu nu te-am mai căutat, ci am fugit de mine însumi și de necazul meu și de Dumnezeu tot mai departe, spre sud. Abia acum știu cât de aproape ai fost de noi. Băiatul meu, la ultima suferință, Dumnezeu s-a folosit de tine ca s-o ia de mână pe mama ta și s-o îndrume pe calea cerului! Și astăzi ești mare și o faci la fel cu mine.

- Cum s-a întâmplat, tată, că tocmai astăzi să ajungi aici în sat? Întrebă tânărul cu voce tremurătoare și încercă să-l îmbărbăteze, văzând cum corpul său a fost cuprins de tremurături.

- Cum s-a întâmplat, nu știu, spuse suspinând și, respirând greu, bolnavul continuă: După o așa lungă rătăcire am vrut să mă întorc acasă ca fiul pierdut. Așa a trebuit să fie, Mântuitorul, despre care tu vorbești, m-a condus la tine, băiatule! Locul nu-l mai cunoșteam căci a fost noapte atunci. Acum totul este bine, acum pot să mă odihnesc...

Niciodată în viața lui Andresli n-a uitat acele ore triste și totuși fericite; doar dimineața s-a întors la castel.

La dorința lui, tatăl a fost îngropat în cimitirul satului, iar pe piatra de mormânt se putea citi: „Isus primește pe păcătoși - și pe mine m-a primit.”

Afară de cei din castel, nimeni nu știa cine se află sub pământul rece. Nu trebuia să se mai dea naștere la tot felul de vorbe din partea oamenilor. Următorul care a fost pus alături de el a fost bătrânul domn de la castel, care așteptase atât de mult în fața ușii cerești.

Iar Andresli? Ce s-a întâmplat cu el? El are de lucru de dimineața până seara - și câteodată și noaptea. După multe săptămâni de lucru la ziduri, castelul deveni o casă prietenoasă pentru copii. În bucătăria cea mare, Lisette, plină de energie, face de mâncare pentru mulți. Dacă vine un străin pe lângă castel și întreabă cine locuiește acolo - căci în grădină domnește o mare veselie - răspunsul este: „Acesta este noul nostru orfelinat pentru băieți și fete.”

* * *

Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând. (Isaia 55. 6-7)

clickbible.org